

Sygn. akt VI Ka 349/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 października 2013 r.

Sąd Okręgowy w Elblągu VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodnicząca:	SSO Natalia Burandt
Sędziowie:	SO Irena Śmietana (spr.) SO Irena Linkiewicz
Protokolant	st.sekr.sądowy Kamila Obuchowicz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Mirosławy Mazurek

po rozpoznaniu w dniu 10 października 2013r.,

sprawy A. L. (1)

oskarżonego z art. 278 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Elblągu

z dnia 28 maja 2013 r., sygn. akt II K 1147/12

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy uznając apelację oskarżonego za oczywiście bezzasadną,

II. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt VI Ka. 349/13

UZASADNIENIE

A. L. (1) został oskarżony o to, że w okresie od 5 do 6 czerwca 2012r. w E., przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z M. L. (1) i K. P. zabrał w celu przywłaszczenia po uprzednim złamaniu blokady kierownicy otwarty samochód osobowy marki F. (...) nr rej. (...) o wartości 850 zł. na szkodę T. P., przy czym działał będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Elblągu z dnia 26.08.2005r. w sprawie II K. 669/05 za czyn z art. 13 par. 1 kk w zw. z art. 280 par. 1 kk i inne na karę 2 lat pozbawienia wolności, która odbył w okresie od 9.05.2005r. do 26.08.2005r, od7.08.2006r. do 14.09.2007r. i od 21.05.2009r. do 25.12.2009r.

tj. o czyn z art. 278 par. 1 kk w zw. z art. 64 par. 1 kk.

Sąd Rejonowy w Elblągu wyrokiem z dnia 28 maja 2013r. w sprawie II K.1147/12 uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na mocy art. 278 par. 1 kk skazał go na karę 1 roku pozbawienia wolności.

Na mocy art. 46 par. 1 kk zobowiązał oskarżonego do częściowego naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego T. P. kwoty 283 zł. Nadto zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych.

Od powyższego wyroku apelację złożył oskarżony A. L. (1) i jak wynika z treści wywiedzionego środka odwoławczego zarzucił temu wyrokowi błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę, mający istotny wpływ na treść, będący wynikiem naruszenia art. 7 kpk, polegający na dowolnej ocenie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku postępowania, zwłaszcza wyjaśnień współoskarżonych oraz błędnej ocenie jego wyjaśnień, podczas gdy analiza przeprowadzonych dowodów prowadzi do jednoznacznego wniosku, iż oskarżony przypisanego mu czynu nie dopuścił się.

W konkluzji apelacji skarżący wniósł o uniewinnienie go od popełnienia przypisanego mu czynu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja wywiedziona przez A. L. (1) jako oczywiście bezzasadna nie zasługiwała na uwzględnienie. Na wstępie rozważań podkreślić należy, iż Sąd Rejonowy po przeprowadzeniu przewodu sądowego poddał zgromadzony materiał dowodowy rzetelnej i wnikliwej analizie, a to swego rozumowania zaprezentował w jasnym i przekonującym uzasadnieniu. Na podstawie zebranych w sprawie dowodów poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne oraz należycie wykazał winę oskarżonego A. L.. Ocena materiału dowodowego została dokonana – wbrew twierdzeniom skarżącego – z uwzględnieniem reguł sformułowanych w art. 4, 5 i 7 kpk, zgodna jest z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz nie zawiera błędów faktycznych lub logicznych.

Należy również zważyć, że zarzut błędu w ustaleniach faktycznych byłby tylko wówczas słuszny, gdyby zasadność ocen i wniosków dokonanych przez Sąd Rejonowy na podstawie okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej nie odpowiadała bądź przesłankom logicznego rozumowania bądź wskazaniom doświadczenia życiowego, a tego apelacja nie wykazała. Przeciwnie, skarżący kwestionuje w niej swoje sprawstwo, jak również wiarygodność świadków M. L. (1) i K. P., ignorując zupełnie argumenty precyzyjnie przedstawione przez Sąd I instancji w uzasadnieniu wyroku. Tymczasem wskazać należy, iż dokonana przez Sąd Rejonowy wszechstronna analiza i ocena zeznań świadka M. L. (1) (str. 3-4 uzasadnienia) i K. P. (str. 4-5 uzasadnienia) nie budzi zastrzeżeń, ponieważ Sąd precyzyjnie wskazał w jakiej części uznał je za wiarygodne, a w jakiej odmówił wiarygodności i dlaczego. Zdaniem Sądu Okręgowego słusznie Sąd I instancji nie dał wiary wyjaśnieniom M. L. (1) złożonym w postępowaniu przygotowawczym, w których twierdził, iż oskarżony A. L. (1) nie brał udziału w przedmiotowej kradzieży i przekonująco wskazał, na jakich oparł się w tej mierze przesłankach. Istotnie, za odrzuceniem jego wersji przemawiały okoliczności, trafnie podkreślone przez Sąd orzekający, jak usuwanie rzekomo kupionego pojazdu w nocy, brak kluczyków od auta, odholowanie samochodu do lasu, czy też wreszcie rozebranie go tam na części i ukrycie tablic rejestracyjnych. Gdyby zatem prawdziwa była wersja świadka M. L., to z pewnością wskazane powyżej okoliczności wzbudziłyby u oskarżonego poważne wątpliwości. Również zaprezentowana w uzasadnieniu ocena zeznań świadka K. P. nie budzi wątpliwości i w pełni zasługuje na aprobatę Sądu Okręgowego, podobnie jak analiza i ocena wyjaśnień oskarżonego (str. 5-6 uzasadnienia), tym bardziej, że w swojej skardze apelacyjnej oskarżony nie wskazał na żadne okoliczności, które mogłyby tę ocenę zmienić, a podniesione przez niego zarzuty stanowią jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu I instancji.

Podsumowując wskazać należy, iż kwestionując dokonaną przez Sąd ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego skarżący nie zdołał wykazać, aby nosiła ona cechy dowolności, natomiast zdaniem Sądu Odwoławczego ocena ta pozostaje pod ochroną art. 7 kpk, poprzedzona bowiem została ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności oraz zostało logicznie, z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego uargumentowane w uzasadnieniu wyroku. Podkreślić należy, że Sąd Rejonowy nie naruszył ani prawa materialnego, nie dopuścił się też obrazy przepisów postępowania, ani w konsekwencji błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, zaś kontrola odwoławcza uzasadnia stwierdzenie, że zaskarżony wyrok znajduje pełne oparcie w prawidłowo dokonanej ocenie całokształtu materiału dowodowego i nie ma podstaw do jego zdyskwalifikowania.

Również zawarta w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku ocena stopnia społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu jest jak najbardziej prawidłowa i zasługuje na aprobatę, a ponadto Sąd I instancji wyczerpująco wskazał jakie okoliczności potraktował w stosunku do oskarżonego jako obciążające i czym się kierował wymierzając mu karę, całkowicie zasadnie na jego niekorzyść traktując m.in. jego uprzednią karalność, popełnienie tego czynu w krótkim okresie po opuszczeniu zakładu karnego oraz w warunkach powrotu do przestępstwa. Dlatego też stwierdzić należy, iż wymierzona oskarżonemu kara jest jak najbardziej sprawiedliwa, uwzględniająca wszystkie dyrektywy wymiaru kary, o jakich mowa w art. 53 kk i w żadnej mierze nie można uznać ją za niewspółmiernie surową, w szczególności na tle przedstawionej powyżej sylwetki oskarżonego.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację oskarżonego za oczywiście bezzasadną.